

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

บาป-บุญ-นรก-สวรรค์มี

(โยมถวายทองคำ ๑ บาท) ก็อย่างนี้แหละได้มาทุกวันทองคำ ได้มาทุกวันๆ อย่างน้อยสสิ่งหนึ่งวันหนึ่ง ทองคำหนักสสิ่งหนึ่งเป็นเงินไทยเท่าไร (๓,๐๐๐ กว่าบาท เจ้าคะ) นั้นเห็นไหมละตั้ง ๓,๐๐๐ กว่าบาท นี่หาสมบัติเข้าคลังหลวง อย่างน้อยทองคำนี้จะได้สสิ่งหนึ่งขึ้นไปละ สสิ่งหนึ่งก็ฟาดเสีย ๓,๐๐๐ บาทเห็นไหมละ ได้เพิ่มเรื่อยๆ ถ้าเรายังไม่ตายง่าย ทองคำกับสมบัติอื่น ๆ ก็จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นั้นละ เราเคยพูดที่ว่าเราน่าชาตินั้นชาติจะคิดแต่ด้านวัตถุมากกว่าธรรม แต่เราคิดเรื่องธรรมมากกว่าวัตถุ ที่ว่าจะนำพี่น้องทั้งหลาย บ้านเมืองเรอล่มจม ล่มจมอะไร เขาจะคิดแต่วัตถุนั้นไม่มี วัตถุนั้นไม่มีทั้งๆ ที่เมืองไทยเราเป็นเมืองวัตถุ ไม่ใช่บ่อยๆ วัตถุ ประเทศอื่นเขาเป็นคนสร้างขึ้นมาๆ เมืองไทยไปโกงเอามาๆ แล้วก็โกงเงินให้เขา เข้าใจไหมละ

เรื่องเศรษฐกิจอะไรเมืองไทยๆ คนทั้งหลายเขาจะคิดแต่เรื่องวัตถุทั้งนั้นละ เราคิดเรื่องศีลธรรม เพราะเราเป็นชาวพุทธ ศีลธรรมเสื่อมจากจิตใจแล้วเสียหมดเลยนะ ท่านทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าพระพุทธเจ้าเป็นขี้หมูขี้หมา เห็นขี้หมูขี้หมาเป็นศาสดาองค์เอกกลับตรงกันข้ามนี้ไม่ได้นะ ผิด เอ้าเราจะช่วยบ้านเมือง บ้านเมืองของเราที่ว่าจะล่มจมนี้ใครพาให้ล่มจม แนะ บ้านอื่นเมืองอื่นเขาประเทศใหญ่ประเทศโต เขาก็ไม่เคยบุกมาทำลายชาติไทยของเราแล้วทำไมมันถึงจะจม มันจมได้เพราะเหตุไร ถ้ามีคนอื่นมาเหยียบย่ำทำลายก็น่าคิด อันนี้เจ้าของเหยียบย่ำทำลายเจ้าของเสียเอง

นี่ละที่ว่าช่วยชาติ คือจิตใจมันต่ำมาก เราไม่อยากจะพูดเมืองอื่น พูดเฉพาะเมืองไทยเราซึ่งเป็นเมืองพุทธแท้ๆ ศาสดาองค์เอกหาที่ไหนในโลกนี้ เอา ไปหา ถ้าว่าใครเก่งหาศาสดามาที่ไหนที่ของเลิศเลอยิ่งกว่าพุทธศาสนามาแข่งซิ ไม่มี เรื่องจิตใจเมื่อต่ำมันก็ต่ำลงไปเรื่อยๆ สิ่งไหนต่ำเท่าไรยิ่งชอบ ยิ่งพอใจไหลลงสู่ที่ต่ำๆ ธรรมชาติของเหลวทั้งหลายอยู่ต่ำๆๆ โลกเขาถือกันอย่างนั้น แต่ว่าคนเหลวถือของต่ำเป็นของสูง ไม่ได้ถือของต่ำเป็นของต่ำ สูงเป็นสูงนะ ถือของต่ำเป็นของสูง ถือของสูงเป็นของต่ำไปเสีย

ที่ว่าช่วยชาติบ้านเมืองเราก็เล็งแต่ด้านธรรมะ เพราะพี่น้องชาวไทยเราห่างเหินธรรมะเอามากมายกายกอง ทั้งๆ ที่เป็นลูกชาวพุทธๆ แต่จิตใจต่ำมากทีเดียว เมื่อจิตใจต่ำอะไรมันต่ำมันก็ต้องไหลไปรวมกันไปๆ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากก็น้อยลงๆ ทุกสิ่งทุกอย่างไหลลงทางต่ำๆ จม นั้นถ้าเล็งทางด้านวัตถุ วัตถุจะพาให้จมจมไปไหนวัตถุเต็มบ้านเต็มเมือง เกิดมาเกิดกับวัตถุ ตัวเราเองก็วัตถุ มันจมไปไหน มันจมอยู่ที่จิตใจของผู้รับผิดชอบในร่างตัวเองสมบัติตัวเองนั่นเอง ไม่ใช่เสื่อมที่ไหน มันเสื่อมที่จิตใจ

โถ เรื่องพระพุทธเจ้าเป็นของง่ายเมื่อไร เกิดมาก็ภพที่ชาติก็ไม่ได้พบและพบ พระพุทธเจ้า พบศาสนา เกิดภพใดชาติใดก็มีแต่ผิดหวัง ๆ เจ้าของหาทำแต่สิ่งที่ผิดหวัง มันก็ผิดหวังไปเรื่อย ๆ แต่สิ่งที่ผิดหวังละเจ้าของตัวเองที่จิตใจต่ำแล้วมันสมหวังของมัน มันไปทำเป็นความสมหวังเสียหายหมดเลยนะ นี่เล็งเข้าไปว่าช่วยชาติบ้านเมือง โลก เมืองไทยเราจะเล็งแต่วัตถุ ๆ สำหรับเราเองนี่เล็งธรรม เล็งจิตใจ อะไรเป็นเจ้าของใน คน ๆ หนึ่ง ในวัตถุสิ่งหนึ่ง ๆ ก็คือใจ ถ้าใจต่ำอะไรเสียไปหมด ถ้าใจดีขึ้นไปแล้วดีขึ้นไปเรื่อยนั่นละ

พระพุทธเจ้าก็เป็นคนธรรมดาเหมือนเรา ทำไม่ถึงกลายเป็นศาสดาเอกของโลก พระสงฆ์สาวกทั้งหลายก็เป็นคนเหมือนพวกเรา ทำไมท่านเป็นสงฆ์ ธรรม คจฺจามิ เป็น นื่อนาบุญอันเลิศเลอเหมือนกันหมด พระพุทธเจ้า-พระสงฆ์สาวกเรานี้ลำดับกัน ออกมา เป็นธรรมชาติที่ทำให้เรียบริ้อยดีงามเหมือนกันแล้วเสมอกันหมดนะ พระพุทธเจ้าและสาวกไม่มีอะไรยิ่งหย่อนต่างกัน พูดถึงเรื่องความวิเศษวิโสเลิศเลอ เสมอกัน แต่พูดถึงเรื่องผู้ชวนขาย-ผู้อุตสาห์พยายามในทางที่ดีได้มาก่อนได้มาก น้อยเพียงไร มาแนะนำสั่งสอนคนอื่นก็ยกคุณคนนั้นขึ้นมา เช่นยกคุณพระพุทธเจ้า ขึ้นมา ยกคุณของสาวกขึ้นมา

ท่านดี ท่านอุตสาห์พยายามฝึกหัดตัดแปลงองค์ของท่านจนท่านดี พระพุทธเจ้า อุบัติขึ้นมาคนดีก็จะตามขึ้นมามากมาย นั่นมันจะตามกันมาอย่างนั้นนะ สาวกตามขึ้นมา ตามขึ้นมาแล้วคนดีที่เป็นกัลยาณชนก็ตามขึ้นมา ได้ดิบได้ดีก็ตามใจคนนั้นละขึ้นมา ดี และดีตามกันมา ๆ เราถึงได้เล็งถึงด้านธรรมะมากกว่าด้านวัตถุ ที่นี้เวลาออกเทศน์ ธรรมะละออก ไปเทศน์ที่ไหน ๆ ก็ธรรมะออก

เราไม่ไปทวงเอาเงินของใครแหละ ไปเทศน์บ้านใดเมืองใดก็ตาม เฉพาะในเมืองไทยเรา ไปเทศน์ที่จังหวัดพิจารณาซิเกือบจะพูดได้ว่าทุกจังหวัด เทศน์เกี่ยวกับ เรื่องจิตใจ เราไม่ได้ไปทวงเอาเงินคน พูดให้มันเต็มเม็ดเต็มหน่วยถ้าพูดถึงว่าทวง ทวง จิตใจที่มันต่ำทราม ลากขึ้นมา แล้วของดีก็จะตามขึ้นมา สุดท้ายเงินก็ตามขึ้นมา ทองก็ ตามขึ้นมาใช้ใหม่ละ อย่างนั้นนะ เราเล็งดูทางจิตใจมากกว่าวัตถุ วัตถุที่ไหนก็มีอดอยาก อะไร ไม่ว่าที่ไหน คนทุกข์คนจนขนาดไหนด้านวัตถุมีเต็มบ้านเต็มเมือง มันเสียที่บุคคล จิตใจนั่นเอง มันทำให้เลวลงไป ๆ พวกนี้พิจารณานะ

พอพูดอย่างนี้มันก็อดไม่ได้ เอาเราเป็นเกณฑ์เลยก็ได้ ไม้อ้อไม่อวด เอาหลัก ความจริงมาพูดตามความเป็นจริงที่เป็นมา ตั้งแต่เป็นเด็กก็ไปขโมยอ้อยป่าฝ้าย เรายัง ไม่ลืมนะ นั่นละเด็ก ตากลัวหลานจะเสียก็ไปกระตุกเจ้าของอ้อยเขา เด็กสองตัวนั้นนะ ว่าอย่างนั้น บัวกับคำไพมันขโมยอ้อยสุ สุรุ้ไหม ไซ้ เขาไม่ได้ขโมยนะนั่น นั่นเขายังหลง

ไปตามกลของเราอีก เห็นไหมละ ความจริงไอ้บัวนี่มันตัวเก่งขโมยอ้อยเขามา เวลาลากอ้อยออกมาเขาปิดประตูไว้เรียบร้อย เด็กมันลอดได้นี้ ไปได้อ้อยออกมา

เด็กเหล่านี้สุทำขโมยอ้อยกู่ละ ป้าฝ่ายสักเป็นป้าเป็นญาติกัน โห ผมไม่ได้ขโมยนะป้า นุ่นนะฟังซิ ผมเดินผ่านไปผ่านมาเห็นอ้อยสวยงามเหลือเกิน มันหิวมากวันนี้เลยพาพี่ชายไปตัดอ้อย ไปตัดได้อ้อยแล้วก็จะแบกอ้อยไปบ้านป้า ไปบอกป้าแล้วถึงจะเอาอ้อยไปบ้าน ดูซิ ปัญญา มันนะ เร็ว ปัญญาไม่ใช่ย่อยเหมือนกัน มันพาคนให้เลวมาก ฉลาดทางเลวมันก็เลวมาก ฉลาดทางดีมันก็ดีมาก เอามาเทียบกันซิ

พอว่าอย่างนั้นแล้วถ้าอย่างนั้นป้าก็เอาเสีย อ้อย กูไม่เอาแล้ว เอาไปเสีย เขาว่าอย่างนั้น เอาไปเสียกูไม่เอาแหละ โห วิ่งแจ้นไปเลยเซียวตามประสาเด็ก ตากลัวจะเสียเด็ก โตขึ้นมามันจะเป็นนักเลงโต จึงหาอุบายไปถามเขา ถามก็ถามป้าฝ่ายนั้นแหละ ไอ้เด็กสองตัวนั้น ไอ้บัวกับไอ้คำไฟไปขโมยอ้อยสูเมื่อกี้วานสูรู้ไหม อ้อย เขาไม่ได้ขโมยนะ น้า นั่นเห็นไหมเชื่อเราแล้ว เขาบอกเขาตัดอ้อย แล้วจะแบกอ้อยไปบ้านฉันเขาถึงจะไปบ้านเขา ตัวขโมยใหญ่มันไปเล่าให้กูฟังแล้ว ช่างหัวมันซิ แกเลยไม่ฟัง ก็เด็กมันเกินกว่าที่จะมาถือสิทธิ์อ้อสา แต่มันไม่ลืมนะเรา นี่ละจิตมันเลว ถ้าฝึกให้มันไปทางที่ไม่ดีมันก็เลวๆ ก็เป็นเสียใหญ่ ตาก็ตบไว้เสียๆ ไม่ให้ทำชั่ว มันก็ทำดีไปเรื่อย ๆ

นี่พูดถึงเรื่องเราตั้งแต่เป็นเด็กมา ก็เหมือนชาวบ้านชาวเมืองเขา นิสัยชอบฉกฉกขโมยปล้นไม่มี จิตอันนี้ไม่มี แต่ถ้ามีผู้มาอบรมให้เป็นที่ชอบใจเป็นได้มีได้ ท่านจึงว่า อเสวนา จ พาลานํ ปณฺฑิตานญฺจ เสวนา อย่าคบคนพาลสันดานหยาบ ให้คบบัณฑิต นักปราชญ์ผู้ฉลาดแหลมคมไปในทางที่ถูกที่ดี แล้วเราจะเป็นคนดีด้วย แล้วจะได้ห่างเหินคนพาลกิเลสทั้งหลายด้วย นั่น ก็ฝึกมา

เราพูดถึงเรื่องตัวของเราเอง เอาตัวของเราออกมันก็ไม่ลืมนะซี อย่างธรรมะนี้ทำแล้วมันก็แล้วไปแล้ว แต่มันไม่ลืมนะเรื่องความดีนี้มีเป็นพื้นฐาน ความชั่วมีเป็นพื้นฐานต่อไปประจำโลก ใครเกิดมาก็จะมาทำดีทำชั่วนี่ละ ส่วนมากมันชอบทำชั่ว ถ้าทำดีมันต้องได้สอนกัน นี่แหละเหตุที่มีพระพุทธเจ้าขึ้นมาก็เพราะมีของดีของชั่ว มีคนดีคนชั่ว จึงได้เสาะแสวงหามา มันจึงมีทั้งดีทั้งชั่ว จะว่าแข่งกันก็ได้

พี่น้องทั้งหลายอย่าลืมนะคุณ เรื่องอุปการคุณ กตัญญูบุคคล เรื่องบุญเรื่องคุณ ใครทำดีต่อเรามากน้อยเพียงไรอย่าลืมนะคุณนะ ต้นที่มันจะได้ออกบวช พ่อก็พูดอย่างที่เขาเอาไปเขียนไว้ในหนังสือ ลูกกูก็มีหลายคน ตามธรรมดาพ่อกับแม่ไม่เคยยอมลูกตัวเอง มีแต่กตเอาไว้ๆ เป็นนิสัยของคนดีของธรรม ถ้านิสัยของคนพาลมักจะยอมตัวเองแล้วก็เหยียบย่ำคนอื่นไปในตัว นี่นิสัยคนพาล-พระพาลเป็นอย่างนั้น พระองค์

ไหนก็ตามถ้าชอบยอต้มมากๆ ผู้นั้นละเหยียบคนอื่นมากๆ เข้าไป ถ้าไม่ยกยอมากไม่แสดงออกมาก กิริยาชั่วมันก็ไม่ออกมา

เช่นอย่างมายอมากให้คนอื่นเขาตูดูก สมัยทุกวันนี้ก็เลสมันหนาปัญญามันหยาบคนชอบจะออกประกาศยกกันนั้นละ ยอเต็มบ้านเต็มเมือง แต่มีตั้งแต่คนชั่วเต็มบ้านเต็มเมือง มันไม่สมกับคำยกยอปอปั่นกันนะ มันเลลงไปทุกวัน ดูเอาซิ นักปราชญ์ท่านไม่เห็นได้ยกยอท่าน พระพุทธเจ้าเสด็จออกจากพระราชวังตั้งแต่ท่านเริ่มออกก็เห็นแล้วเป็นอย่างไร ท่านยอท่านเมื่อไร ท่านขโมยออก ใครๆ ก็รู้แล้วเราไม่พูดมาก เพื่อให้ทันกับเวลา เอาเนื้อความย่อๆ มาพูดให้ฟัง

เสด็จออกทรงผนวชกลางคืน ไปทรงทรมานตนเอง นั้นละฝึกตัวเอง เหยียบความชั่วลงยกความดีขึ้น ทรงบำเพ็ญพระองค์อยู่ถึง ๖ ปี สลบสามหน นั้น ในตำราเป็นคติใหม่ละ ไม่ทุกข์จะไปถึงขั้นสลบหรือ ดีไม่ดีตาย ถ้าทุกข์มากกว่านั้นตาย นั้นละท่านเพื่อความดีๆ ตรัสรู้ขึ้นมาก็มาสอนโลก ได้ของดี คือท่านผู้นี้เป็นผู้ค้ำชูเชี่ยชุดค้นหาของดีมาให้เพื่อนฝูงหรือสัตว์ทั้งหลายได้อาศัยเป็นคนดีจนดีเลิศไปตามได้ คือคนนี่เอง เพราะฉะนั้นเราจึงได้เทิดทูนพระพุทธเจ้า พระธรรม ธรรมเป็นของเลิศ พระสงฆ์ผู้ตามพระพุทธเจ้าก็เลิศด้วยกัน จึงได้กราบไหว้บูชา ยกบุญยกคุณขึ้น คำว่าบุญคุณอย่าลืมนะ

จากนั้นก็มาถึงพ่อของเราที่ว่าเหล่านี้อะแหละ วันนี้ได้เปิดเสีย เพราะมันจวนจะตายแล้ว พ่อกับแม่ไม่เคยยกยอลูกเจ้าของ มีแต่กดไว้ๆ แต่ความไว้วางใจหนักเบาไม่น้อยต่อลูกคนใดนี้รู้หมดพ่อแม่หากไม่พูดเท่านั้นเอง บทเวลาจะพูดก็พูดขึ้นมา ยกขึ้นเพื่อตีสลง ตีสลงก็เพื่อจะขึ้น เนาะก็อย่างนั้นแหละ เออ..ลูกกูก็มีหลายคน ลูกเหล่านี้นูกูก็ได้สนใจกับมันแหละ ลูกผู้หญิงผู้ชายมีหลายคนกูไม่สนใจกับมัน จุดที่ตายใจได้ก็คือไอ้บัว ไอ้นี้ละ ว่าอย่างนั้นเลยนะ ถ้าลงมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ บอกอย่างนี้เลย ถ้าลงมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้

แต่ นี่จะทูลลงนะ แต่กูขอให้มันบวชไม่รู้กี่ครั้งก็หนมันหูหนวกตาบอดเฉยเลย ถ้าไอ้มันไม่บวชให้กูแล้ว กูตายนี้กูจมลงนรกไม่มีลูกคนใดจะลากกูขึ้นจากนรก ลูกหลายคนมีเต็มบ้านเต็มเรือนกูก็หวังพึ่งคนเดียวเท่านั้นละ บอกให้มันบวชเมื่อไรมันก็เฉยๆ พอว่าอย่างนั้นน้ำตาพ่อร่วงลงให้เห็น แม่เห็นพ่อน้ำตาร่วงแมก็ร่วง เราก็ดูดอกจากที่รับประทานด้วยกันหลายๆ คน หนีเลย ไม่มาร่วมถึงสามวัน เพราะกลัวจะโดนอย่างนั้นอีก ไปคิดเจ้าของนะ ยกคุณของพ่อขึ้น เห็นไหมละนี่ลงแล้ว

เลี้ยงเรามาตั้งแต่วันเกิด เขาเป็นอย่างไรทุกข์จนหนโลกไม่เคยทิ้งลูกตัวเอง เลี้ยงจนใหญ่โตทุกคน แล้วอย่างอื่นเขาทำได้ เราก้ทำได้ อย่างอื่นเขาทำได้ๆ แต่เวลาบวชนี้

คนในบ้านในเมืองเรานี้บวชเต็มบ้านเต็มเมืองทำไมเราบวชไม่ได้ มาเอาตรงนี้ละนะ พ่อแม่ก็เลี้ยงมาจนใหญ่โตเหมือนกับโลกทั่ว ๆ ไป ทุกข์จนหนโลกก็ไม่เคยทิ้งลูกของตน พาลูกบิ๊งไปอย่างนั้นละ อุ้มลูกไปขอกทานก็มี นั่น เป็นอย่างไรไม่ทิ้งแหละลูก

มาคิดอย่างนี้สามวัน นี่ละพลิกตัวเพื่อความเป็นคนดี เพราะคุณของพ่อ พ่อว่าพ่อกับแม่จิตมันลึกนะมันไม่อะไรละ เรื่องคาราคาซังทั้งหลายอยู่นั้นลงฮวบด้วยกันหมด ด้วยความคิดผูกมัดเจ้าของใส่ความดี อันนั้น ๆ เขาทำได้เราทำได้ อันนั้นเขาทำได้ แต่บวชเขาบวชทั่วประเทศไทย เราทำไมบวชไม่ได้ เลวที่สุด เลี้ยงมาใหญ่โตเหมือนกันกับโลกทั้งหลาย เขาทำได้โลกบวชได้ บางองค์เป็นสมภารวัดจนตายกับผ้าเหลืองก็มี เราไปบวชนี้พ่อแม่ก็ไม่ได้ผูกมัดเราว่าบวชเท่าไร ๆ ทำไมเราจึงบวชไม่ได้ ทำไมบวชจะไม่ได้มัดเข้า ๆ ลงในจุดนี้ละ

พอลงใจ มีแต่มัดทำเตียวไม่ให้ออก ลงใจแล้วที่นี้แน่ใจแล้วก็มาบอกแม่ เอ้อการบวชนั้นจะบวชให้ แต่เวลาบวชแล้วอยากสึกเมื่อไรก็สึก ใครมาห้ามไม่ได้ ถ้ามาห้ามว่าให้บวชเท่านั้นปีเท่านั้นเดือนจึงให้สึกไม่บวช วาจี้เลย แม่ฉลาดกว่าลูกก็สาธุขึ้น สาธุ ลูกบวชเสร็จเรียบร้อยในวันนั้น อุปัชฌาย์ยังไม่กลับ พระทั้งหลายตลอดประชาชนมาอนุโมทนาสาธุการด้วยการบวชสร้างกุศลนี้เขาก็ยังไม่กลับ เต็มอยู่บริเวณวัดนั้น เราก็ไปสึกต่อหน้าต่อเขา พอออกมาจากนั้นแล้วแม่ก็ไม่ว่า ขอให้ได้เห็นผ้าเหลืองลูกในขณะที่บวชเท่านั้นแม่ก็พอใจ เอา..บวช ลงใจ เห็นไหมละ

คือบวชแล้วออกมาคนที่ไปบวชเราเขายังไม่กลับ แล้วไปสึกต่อหน้าเขามันมีได้เธอ นั่นซี แม่ฉลาดกว่าลูก ลงใจ เอา บวชให้ พอบวชแล้วพ่อรู้สึกว่าจะดีใจที่สุดในวันนั้น ที่วันเรลั่นคำว่าบวช เพราะรู้นิสัยเราว่าอะไรจริงทุกอย่าง ถ้าลงได้ลั่นคำแล้วต้องเป็น ไม่เป็นไม่ได้ ถ้าไม่ลั่นคำอย่างที่ว่าให้บวชเฉยอยู่ พ่อว่าบวชที่นี้พลิกเป็นอื่นไม่ได้ละ ต้องบวช พ่อดีใจที่สุดเลย เลี้ยงลูกคนนี้มากี่มาดีใจในวันนั้นว่ามันลั่นคำให้บวชแล้วคือเชื่อคำสัตย์คำจริงของมัน เด็กคนนี้ถ้าลงได้ทำอะไรแล้วเชื่อ ว่าบวชแล้วก็เชื่อละ มันจะบวชละที่นี้

เอา สู้จัดบริหารอันตี ๆ นะ สิ่งพี่ชาย พี่ชายมันไปบวชเป็นเณรได้พรรษาเดียว บักห่านันนะมันสึกออกมา ให้พี่ชายไปหาเครื่องบริหารมามันเคยบวช อะไรตี ๆ ให้ไปหามา เครื่องบริหารการบวชอะไรอย่าให้บกพร่อง เอา บวชให้เต็มที กูอยากได้ยินคำว่ามันบวชให้สึกที กูได้ยินแล้วที่นี้ แน่แล้วละถ้าลงมันได้ลั่นคำแล้ว หาแต่บริหารตี ๆ ให้บวชนะ เราจึงบวชเรื่อย ๆ พอบวชไปนี้จะไม่ให้ตำหนิเจ้าของ ทุกสิ่งทุกอย่างจะไม่ให้ตำหนิเจ้าของเลย แล้วพ่อจะได้อาศัยกองบุญกองกุศลนี้ลากพ่อลากแม่ขึ้น แล้วก็ลากเจ้าของขึ้นสวรรค์ด้วย

ครั้นอ่านหนังสือไปสวรรค์นี้ก็ยังคงมาอยู่ เกิดขึ้นใด ๆ สวรรค์หกชั้นก็ยังได้กลับมาเกิดอีก อ่านไปถึงพรหมโลกอยากไปพรหมโลก ที่แรกอยากไปสวรรค์ ต่อมาพรหมโลกดีกว่าก็อยากไปพรหมโลก อายุยืนนาน อ้าว..ยืนนานก็ยังคงตาย ยังจะแปรปรวนอยู่ ไม่เอา นิพพานนี่เที่ยงไม่มีแปรปรวนเลย ไม่ต้องกลับมาเกิดอีก จิตเลยมุ่งใส่นิพพาน ที่นี้พอไปถึงนิพพานเกาะติดเลย สวรรค์พรหมโลกอะไรไม่เอาทั้งนั้น ที่นี้จะเอานิพพาน

แล้วก็มาเป็นปัญหาอยู่ที่ว่า มรรคผลนิพพานจะยังมีอยู่เหมือนครั้งพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่หรือไม่ ถ้ามีท่านผู้ใดผู้หนึ่งมาบอกว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่โดยสมบูรณ์แล้วเราจะกราบท่านผู้นั้น มอบกายถวายตัวต่อท่านแล้วเราจะเอาตายเข้าว่าเลย ที่นี้คิดหาผู้ที่จะมารับรองมรรคผลนิพพานที่ไหนก็ไม่เห็นมี คิดเห็นตั้งแต่หลวงปู่มั่นเราเท่านั้น ว่าผู้นี้ละผู้ที่จะนำมรรคผลนิพพานออกมาแจ้งให้เราเห็นได้ชัดเจน

มาก็บ่งหาท่านเลย ท่านก็ใส่เปรี้ยวเลย ท่านต้อนรับท่านทางเรดาร์ไว้เรียบร้อยแล้ว สรุปความลง ย่นเข้ามาว่า ท่านมาอะไร มาหามรรคผลนิพพานหรือ มาหาบุญหากุศลหรือ ท่านก็ชี้ไปต้นไม้ภูเขาไม้ใช้มรรคผลนิพพาน ไม้ใช้บาป ไม้ใช้บุญ ไม้ใช้ธรรมทั่วโลกธาตุสิ่งนั้นเป็นนั้น ๆ ไม้ใช้บาปไม้ใช้บุญ ไม้ใช้กิเลสตัณหา ไม้ใช้มรรคผลนิพพาน ไม้ใช้ธรรม ธรรมแท้อยู่ที่ใจ ว่าอย่างนั้นนะ นอกนั้นปิดหมดเลย ไม้ใช้บาปใช้บุญ อยู่ที่ใจ เอา แรงความพากความเพียรเข้าที่ใจ บุญอยู่ที่ใจ บาปอยู่ที่ใจ กิเลสอยู่ที่ใจ ธรรมอยู่ที่ใจ มรรคผลนิพพานอยู่ที่ใจ ชี้ลงใจ ๆ เลย

ท่านแสดงนั้นเหมือนว่าเอามรรคผลนิพพานมาวางไว้บนฝ่ามือให้เราดู นี่เห็นไหม ๆ ท่านผู้ดีทั้งหลายท่านไปได้ ท่านเอามรรคผลนิพพานมาครองหัวใจได้ เราจะเอาอะไรครองหัวใจ เอาหา หาให้ได้ หาที่ใจ อย่าไปหาที่อื่น ไม้ใช้กิเลสตัณหา ไม้ใช้ธรรม ไม้ใช้มรรคผลนิพพาน ให้หาที่ใจ ละชั่วทำดีอย่าลดละ เท่านั้นละ ท่านเทศน์ย้าลงไป ๆ จิตมันก็ลงแนวเลยเชียว ลงใจกับท่าน นั่นละที่นี้เราพูดย่อ ๆ นะ พอลงมาจากท่านแล้วเหมือนว่าตัวมันจะเหาะลอยทั้งเป็น มันจะได้ไปสวรรค์นิพพานเร็ว ๆ

พอท่านบอกวານี้ละมรรคผลนิพพานอยู่ที่ใจ ๆ ชี้บอกเหมือนว่าแบมือ จิตมันก็ลงซี พอออกมาจากท่านแล้วยังไม่ไปถึงที่พักเลยละ จากศาลาที่ท่านเทศน์ให้ฟังแล้ว ลงมาถามตัวเองเป็นอย่างไรที่นี้ฟังเทศน์ท่านถึงใจไหม ท่านเทศน์ถึงใจไหม เราจะปฏิบัติอย่างไร ทางนี้ก็รับกันปึ้งเลยว่าจะเอาตายเข้าว่าเลย ให้ได้มรรคผลนิพพาน ไม่ได้ให้ตายให้ได้เป็นอรหันต์ในชาตินี้ ให้ได้นิพพานในชาตินี้ นิพพานไม่กลับมาเกิดมาตายต่อไปอีก กฎ อนิจจัง เข้าไม่ถึงนิพพาน จะเอานี้ให้ได้ เอาตายเข้าว่าเลย ไม่ได้ก็ตายเท่านั้น อย่างอื่นไม่มี ที่จะถอยไม่มี ลงใจปึ้งเลย

ที่นี้เวลาเอาจริงอย่างนั้นนะไม่ใช่ธรรมดา นี่ละพลิกทางชั่วมาทางดี ฟังเอาชิจากนั้นมาก็ถึงใจ ฟังเทศน์ถึงใจ ที่นี้การกระทำถึงใจ ถ้าหากว่าทำไม่ได้ให้ตายเสียดีกว่า อย่าให้หนักศาสนา อย่าให้หนักโลกเลย ต้องได้ ทางนี้มันก็หมุนตัวๆ เข้าภายใน จากนั้นมาก็เอาใหญ่ ออกไปปฏิบัตินี้ไปคนเดียว ไม่เอาใครไปเป็นเพื่อนนะเรา ตั้งแต่ ออกปฏิบัติไปคนเดียวทั้งนั้นๆ ธรรมะท่านถึงใจๆๆ เหมือนที่ท่านนั่งดูเราอยู่ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ นั่งดูหัวใจเราอยู่เราจะไปทำอะไร ทั้งกระหึ่มด้วยเพื่อจะไปมรรคผลนิพพาน ทั้งเสียอกเสียใจจุดลากไว้ด้วยกลัวจะลงนรก จิตมันก็หมุนตัวๆ

นั่นละเห็นใหม่ละ ชัดเอาเป็นเอาตายเข้าว่าตั้งแต่พรรษา ๗ ออกปฏิบัติพรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ ในระยะ ๙ ปีที่ออกปฏิบัติเหมือนกันกับตกนรกทั้งเป็นเลยเสียวะนะ หาความสุขไม่ได้วันหนึ่งๆ ทุกข์มากที่สุด คือนักบวชผู้มุ่งต่อมรรคผลนิพพานฆ่ากิเลส ตัวแหลมคมที่สุด กิเลสมันครองโลกครองสงสารมาเพราะอำนาจแห่งความฉลาดของ มันนั่นแหละ มันให้โลกได้รับความทุกข์ความทรมาน เราจะได้เหยียบหัวมันคราวนี้

นั่นละชัดตั้งแต่นั้นมาเหมือนตกนรกทั้งเป็น หาความสุขไม่ได้ ไปก็ไปอยู่คนเดียวๆ สอนแต่เจ้าของไม่สอนใคร เรียนนักธรรม-ตรี-โท-เอกผู้ใหญ่ท่านจะให้เป็นคนรู เป็นอะไรสอนไม่เอาทั้งนั้น จะสอนตน..บอก ถึงได้เอากันเสียจนเต็มเหนี่ยวๆ จิตมัน ล้มลุกคลุกคลานก็เอาจริงด้วย กิเลสกับธรรมพัดกันล้มลุกคลุกคลาน เอากิเลสล้ม ธรรมล้ม ลุกขึ้นต่อยกันอยู่อย่างนั้น ล้มลุกคลุกคลานก็ไม่ถอย หมุนตัวๆๆ เลย จากนั้น ก็ตั้งรากตั้งฐานได้โดยลำดับลำดับมา

นี่เราสรุปความนะ จนกระทั่งถึงขั้นความละเอียดของจิตของธรรม มองพิจารณา อะไรในโลกมันว่างไปหมด เกิดความอัศจรรย์ พิจารณาเรื่องอสุภะอสุภังป่าช้าผีดิบผีตาย เข้ามาเทียบเคียงกับเจ้าของ ลงใจในเจ้าของ พิจารณาจนกระทั่งผ่านอันนี้เรื่อยๆ เข้าถึง ขั้นว่างของจิต ที่นี้ว่างหมด พิจารณาอะไรๆ ว่างหมด ไม่มีอะไรเหลือ เกิดความ อัศจรรย์ดังที่เขาเอาไปเขียนไว้ในประวัตินั่นแหละ จากนั้นมาจิตมันหดเข้ามา ย่นเข้ามา มันปล่อยเข้ามาๆ ชยับใส่ธรรมๆ จับธรรมแน่นหนามั่นคง ปล่อยวางสิ่งภายนอกเพราะ อำนาจของความตั้งดูดในธรรมพาให้จิตเป็นไป ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนไม่สนใจ

เพราะฉะนั้นการไปอย่างนั้นจึงเรียกว่าตกนรกทั้งเป็น ไม่ว่าจะการอยู่การกิน การ หลับการนอนหาความสุขไม่ได้เลย เรียกว่าตกนรกทั้งเป็น จะกินอะไรก็แล้วแต่ ไป บิณฑบาตในบ้านเขา เขาอยู่ในป่าในเขา เพราะเราชอบไปอยู่ในที่เช่นนั้น บ้านใหญ่ๆ ไม่ไป มีคนมาเกี่ยวข้องมันจะเสียเวลาเวลาทำความเพียร ไปหาอยู่ในที่อึดคัดัดสนจริงๆ เขาก็อยู่ในภูเขา ไปบิณฑบาตได้ข้าวเขามาสักปิ่นหนึ่งสองปิ่นก็แล้วแต่ พอมาก็

เอาผ้าปูนั่งมาปูที่หินดานกลางภูเขานั้นละ ฉันข้าวเปล่าๆ เสร็จแล้วข้าวที่มันเหลืออยู่บ้างเอาไปวางไว้ให้กระจอนกระเตาะ ฉันเสร็จแล้วล้างบาตร ประกอบความเพียรวันยังค่ำ สติกับจิตติดกันแนบเลย ชัดกันตลอด

นี่ละที่ว่าทุกข์มาก ได้อะไรช่าง เรื่องการอยู่การกินการหลับการนอนไม่ให้เป็นการมณเฑียร การมณเฑียรให้อยู่กับมรรคผลนิพพานอย่างเดียว เพราะฉะนั้นความทุกข์มันจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตามสู้ความมุ่งมั่นต่อมรรคผลนิพพานไม่ได้นะ ความมุ่งมั่นนี้หนักแน่นมาก ตัดความยุ่งยากลำบากของกิเลสที่มันดึงมันกดมันถ่วงไว้ให้นั้นออกได้โดยลำดับๆ จนกระทั่งจิตมันหมุนเข้ามาๆ เหลือแต่ความสว่างของจิตจ้าๆ เจ้าของก็มา อัจฉริยะเจ้าของ

จากนั้นมาแล้วก็พิจารณาเข้าไปๆ จนถึงเรือนรังวิญวนที่พาสัตว์ให้เกิดตาย คือ อวิชชาอุปจายา สงขารธา ด้วยความพากเพียรอันหนักแน่นไม่ถอย จึงว่าตกรกทั้งเป็น ไม่มีถอยเลย จะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนไม่ถอย มีแต่จะเอาให้ได้ๆ เอาเสีย จนกระทั่ง...นี่ละจึงไปม้วนเสื่อกัน เราย่นเข้ามานะ ความทุกข์นี้แสนสาหัส นั่งก็จนกันแตก คือนั่งตลอดรุ่งๆ จนกันแตก ไม่ถอย ถ้ากิเลสไม่แตกไม่ถอย เอาให้กิเลสแตกเป็นที่มุ่งหมายของเรา เรื่องกันแตกอะไรมันก็แตก คนตายแล้วเน่าเฟะ อย่าว่าแต่มันแตกเฉยๆ มันเน่าเฟะ ถ้าไม่ได้มรรคผลนิพพานมันก็แตกเปล่าๆ เอาให้ได้มรรคผลนิพพาน ชัดกันตรงนั้น

พอถึงวาระที่มันจะเอามันตีเข้ามาๆ กิเลสถูกตีตะล่อมเข้ามาๆ เข้ามาอยู่ในจิตดวงเดียว พิจารณาอะไรมันก็หมด หมดที่พิจารณา มันปล่อยหมดๆ วางแล้วยังเหลือแต่จิต ภายนอกมันวางก็จริงแต่จิตยังไม่วาง ตีเข้ามาหาจิต เข้าถึงจิตแล้ววางหมดๆ แต่ตัวจิตยังไม่วาง ชัดเข้ามาหาตัวจิต ทุกสิ่งทุกอย่างวางหมด มันไม่วางเฉพาะจิตเวลานี้ อะไรมาวางมันถึงไม่วางจิตนี้ ก็กิเลสนั่นเองขวางมรรคผลนิพพานมันจึงไม่วาง ชัดเข้าไปตรงนั้นก็ขาดสะบั้นลงไป

ตอนที่สรุปนี้มันเอากันหนักอยู่นะ ตอนมันต่อนกันเข้าๆ ที่จะหาตัวรากเหง้าของความเกิดแก่เจ็บตายได้แก่อวิชชา พอไปถึงนั้นแล้วสรุปลงละที่นี้ ตอนจะเอาละที่นี้ อะไรเราก็พิจารณาหมดแล้วทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีปัญหา แล้วทำไมมันมีปัญหาอยู่ที่จิตเดี่ยวว่าดี เดี่ยวว่าชั่ว เดี่ยวว่าเศร้าหมอง เดี่ยวว่าผ่องใส เดี่ยวว่าสุข แล้วเดี่ยวว่าทุกข์ มันทำไมมันปลิ้นปล้อน สิ่งเหล่านั้นเขาไม่ได้ปลิ้นปล้อน ถ้าว่าวางเขาก็วางหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แต่จิตทำไมมันไม่วาง มันก่อเรื่องตัวเองตลอดเวลา เดี่ยวว่าสุข เดี่ยวว่าทุกข์ เดี่ยวว่าเศร้าหมอง เดี่ยวว่าผ่องใส เป็นอยู่อย่างนี้มันเป็นเพราะเหตุไร ไล่เข้ามาหาจิตดวงนี้

เป็นบำหมุนเวียนเกิดแก่เจ็บตายตลอดเวลา เราไม่บ้าคนเดียวไปพูดให้เขาฟัง เขาจะหาว่าเราบ้า อ้อ..อย่างนี้อยู่ไปกินไปวันหนึ่ง ๆ พอถึงกาลเวลาแล้วก็ไปเสีย เท่านั้นละ จะไปสอนใครให้เสียเวล่ำเวลาเหน็ดเหนื่อยเปล่า ๆ เราอยู่ของเราไป ใครไปรอดก็รอด ใครฉลาดก็รอด นี่รอดแล้วนี่ นอกจากนั้นก็ยังมีสัตว์โลกแน่นโลกธาตุ

มันออกถึงกัน แน่นโลกธาตุมีแต่ผู้ที่สมัคเกิดแก่เจ็บตาย สมัคหามกองทุกข์ทั้งนั้นด้วยความเกิดแก่เจ็บตาย อันนี้ไม่สมัค ตีตออกแล้วพ้นแล้ว พ้นโทษแล้ว ที่นี้ท้อใจจะไม่สอนใคร เริ่มแล้วจะไม่สอนใคร สอนไปหาอะไร มีอันเดียวเท่านั้นที่ตีตออกจากโลกธาตุไปได้ นอกนั้นก็กอดกันอยู่ในโลกธาตุนี้ สมัคเพื่อความเกิดแก่เจ็บตายความทุกข์ลำบากลำบากมีจีปาละ แต่ละคน ๆ จะเป็นผู้แบกหามกันทั้งหมด เราพ้นคนเดียวแล้วจะไปสอนเขาเขาจะมาฟังอย่างไร เขาก็เพลินด้วยในความทุกข์ของเขา แล้วจะไปแกะเขาออกได้อย่างไร อยู่ไปกินไปถึงวันก็ไปเสียเท่านั้นละ

ไม่นานนะที่นี้ บทเวลาจะรู้สึกตัวอีกทีหนึ่ง มันเริ่มจะปล่อยละที่นี้ โลกธาตุให้อยู่ตามสภาพของมัน เราก็ไปตามเรื่องของเรา หมดละที่นี้ สักเดี๋ยวก็ไหลขึ้นมา นี่ละธรรมเตือนอีกนะ ฟังให้ชัดเสียพี่น้องทั้งหลาย ธรรมมาเตือนแล้วนะ ก็เมื่อโลกอันนี้ว่าไม่มีความหมาย โลกอันนี้โง่งเง่าเต่าตุ่น ไปไม่ได้ ไปแต่เราคนเดียว พ้นจากทุกข์ไปแต่เราคนเดียว โลกนี้จมไปด้วยกันหมด เราเป็นเทวดามาจากไหน โลกนี้เป็นสัตว์ไร้สาระแก่นสารมาจากไหนเอานักหนา ถึงว่าไร้สาระแก่นสาร โลกทั้งโลกหาสาระแก่นสารไม่ได้ มีสาระแต่เราคนเดียวนี้หรือ ขึ้นแล้วนะที่นี้

เราเป็นเทวบุตรเทวดามาจากไหน ก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน พระพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน สาวกทั้งหลายเป็นมนุษย์เหมือนกัน ท่านทำอะไรท่านถึงได้เป็นพระพุทธเจ้า ก็ทำอะไรเรา เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วเหตุใดเราจะมายกตัวของเรามาว่าเลิศเลอยิ่งกว่าสัตว์ทั้งหลายที่ตายกองกัน ซึ่งเราก็เคยตายกองกันมาแล้ว ทำไมจึงเห็นแต่โทษของสัตว์โลกไม่เห็นโทษของเราบ้าง เราก็หลงเหมือนกัน แก้ม่าหลุดได้มานี้ก็เพราะความดีงามทั้งหลาย มีการทำบุญให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาเหมือนกัน พ้นไปได้พ้นมาอย่างนี้เอง

แล้วเราวิเศษวิโสมาจากไหน เป็นเทวดามาจากไหน ก็เป็นมนุษย์มาเกิดแล้วมันทำไมมันถึงเป็นอย่างนี้ ก็เพราะการฝึกฝนอบรม อ้อ..ที่นี้ยอมรับนะ อ้อได้ ถึงไม่มากก็ได้ ได้รายหนึ่งสองรายก็ได้ ไม่ได้ลบล้างไปเสียอย่างเดียวว่าไม่ได้ จากนั้นก็พอใจที่จะพูดกับคนที่ควรจะพูดจะสอน ใครไม่ควรก็ปล่อยไป ๆ ตามบุญตามกรรม ถึงได้เริ่มสอน

นี่ละที่ว่าทำมหาพรหมมาอาราธนาพระพุทธเจ้า ตอนที่พระองค์ทรงท้อพระทัยในการที่จะสั่งสอนสัตว์โลก ทั้ง ๆ ที่ตั้งความปรารถนามาตั้งก็กับที่กัลป์จึงได้เป็น

พระพุทธเจ้า เมื่อเป็นพระพุทธเจ้าถึงผลอันเลิศเลอแล้วกลับท้อใจที่จะสั่งสอนสัตว์โลก ให้ไปด้วยกันกับพระองค์ ไม่สมควร ท้าวมหาพรหมจึงมาอาราธนาว่า พุรหุมา จ โลกาธิปตี สหฺมปติ มาอาราธนาว่าขอพระองค์อย่าทอดอาลัยกับสัตว์ทั้งหลายซึ่งเขามีกองทุกข์อยู่เต็มตัวตลอดเหมือนกันหมด ขอทรงแนะนำสั่งสอน ผู้มีธุลีเบาบางยังมีอยู่มาก ไม่ใช่จะจมไปด้วยกันหมด ผู้มีธุลีเบาบางซึ่งควรจะตามเสด็จได้ยังมี ขอพระองค์ได้แนะนำสั่งสอนสัตว์โลก

นั่นละท้าวมหาพรหมมาอาราธนา พระองค์จึงได้แสดงธรรม ความจริงพระองค์ทรงทราบแล้วละ แต่นี้ยกพระญาณขึ้นมา ถึงขนาดท้าวมหาพรหมมาอาราธนาให้มาสั่งสอนสัตว์โลก จึงได้ พุรหุมา จ โลกา ไปที่ไหนพอจะเทศนาว่าการก็ พุรหุมา จ โลกาธิปตี สหฺมปติ นี้เอานิมิตของท้าวมหาพรหมมานิมิต จึงสั่งสอนสัตว์โลกมาทุกวันนี้ อันนี้เมื่อเข้าถึงบทที่ว่ามนุษย์ทั้งหลายนี้เขาเป็นอะไร เป็นเทวดาแต่เรานี้หรือ ทำไมเราทำได้เขาทำไม่ได้ เราทำได้เพราะเหตุใด เราเป็นเทวดามาจากไหนเราทำได้เพราะเหตุใด แล้วก็อ้อ พอว่าเราได้เพราะเหตุใด สายความดีงามของเราที่สร้างมาๆ มารวมกันอยู่ที่จิตตภาวนา นี่เป็นทำนบใหญ่

สายบุญสายกรรมที่เราสร้างมาด้วยวิธีการใด การทำบุญให้ทานมากน้อยไม่สูญหายไปไหน ทำบาปก็เหมือนกัน ทำบุญเหมือนกัน ไหลเข้ามา ทางนั้นไหลเข้ามา รวมลงจิตตภาวนา มาทำนบใหญ่ ที่นี้พอบารมีเต็มที่แล้วเข้าถึงอันนี้ อันนี้สิ่งที่เดียวถึง อ้อรู้ได้รู้ได้เพราะอำนาจแห่งบุญกุศลทั้งหลายช่วยหนุน อ้อรู้ได้ ฟังเสียท่านทั้งหลาย มันผางขึ้นในวันนั้น วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่มเป้งเลย เรามาดูนาฬิกาพอดี ๕ ทุ่มเป้งเลย เราจึงไม่ลืม

นี่เป็นคติเครื่องเตือนใจใหม่วันนี้ เทศน์เป็นกัณฑ์ที่เดียวละวันนี้ ให้พิจารณา นี้ละบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี เปเรตตีประเภทต่างๆ มี พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นเป็นโลกวิทูรู้แจ้งโลกหมดแล้วจึงมาสอนโลกไม่ผิด ไม่เหมือนคนตาบอดหูหนวกรู้ลูบๆ คลำๆ ผิดตลอด ตกเหวตกบ่อไปคนตาบอด คนตาดีไปจะไม่ตก ให้ฟังเสียงพระพุทธเจ้านะ เราพกตาบอดหูหนวกให้ฟังเสียงคนตาดีหูดีคือพระพุทธเจ้า

บาปมีมีแท้ บุญมีมีแท้ สวรรค์-นิพพานมี มีโดยแท้ทุกอย่างที่สอนไว้แล้วด้วยความหูแจ่มตาสว่าง ไม่ใช่มีแบบลูบๆ คลำๆ กำด่ำกำขาวแล้วมาหลอกกัน แล้วไปเหยียบหัวธรรมทั้งหลาย เหยียบหัวพระพุทธเจ้าว่าบาป-บุญ-นรก-สวรรค์ไม่มีจะจมอีกนะ ให้พากันจำเอา บทนี้เป็นบทสุดท้าย จำให้ดีบาป-บุญมี นรก-สวรรค์มี พระพุทธเจ้านิพพานไปเท่าไรคำสัตย์คำจริงที่สอนไว้แล้วไม่เคยเลื่อนคลาด จำเอานะพอ

วันนี้ได้ฟังเทศน์เต็มเม็ดเต็มหน่วยละบรรดาพี่น้องชาวไทยเรา เพราะเราจวนจะตายแล้วรีบเปิดออก ๆ ๆ เปิดออกด้วยความสัตย์ความจริง เทศนาว่าการวันนี้รสชาติเต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะถอดออกจากใจนี้ไปหมดเลย ไม่ว่าจะแขนงใดของธรรม ชั้นใดของธรรม ดึงออกหมดวันนี้ เพราะฉะนั้นการฟังถ้าใครจิตใจยังจืดชืดอยู่ไม่สนใจอะไรเลยมันจะจมอีกนะ พวกจิตปทปรมะมันจะจม ถ้าผู้ที่มีหวังดีแล้ววันนี้จะดีดีมากทั่วประเทศไทยเราที่เป็นชาวพุทธ ธรรมะนี้เราหาจนชั้นจะสลบไสล ไม่ใช่ธรรมดาที่มาสอนโลกนี้นะ ไม่ใช่ไปหยิบเอามาเคี้ยวกร่วม ๆ มันแทบตาย

วันนี้เหนื่อย ให้พากันสร้างนะสร้างบุญสร้างกุศล อย่าประมาท อย่าเห็นว่าสิ่งของที่หึงหวงเอาไว้ กว้านเข้ามา ๆ จะช่วยเจ้าของนะ มันจะเผาเจ้าของแหละอันนั้น เพราะความหึงความไยนั้นละมันเผาเจ้าของเอง อะไรจะเหนื่อธรรมไปได้ พอธรรมเข้าสู่ใจแล้วอันนั้นมันจะจืดไปจางไป ปล่อยไป ๆ เมื่อธรรมเข้าสู่ใจเต็มที่แล้วปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง นั่นละบุญกุศล บุญจะมาจากไหน อยู่กับเราผู้ทำ เทศน์ย้ำอีกวันนี้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ